

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/55/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817202481
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817202481.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu X. V. L., s.r.o., so sídlom v F., T. 5, K. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. V., s.r.o., so sídlom v F., T. 5, proti žalovaným 1/ C. Y., nar. X.X.XXXX, bytom D. XX/XX, Q., 2/ Y. Y., nar. X.XX.XXXX, bytom XX. E. XX/XX, Q., zastúpená JUDr. F. R., advokátom so sídlom v F., H. XX, o zaplatenie sumy 11.680,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. augusta 2017, č.k. 10Csp/26/2017-145 v spojení s opravným uznesením č. k. 10Csp/26/2017-159 zo dňa 18. októbra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti I. a III. p o t v r d z u j e .

Žalovaná 2/ má nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

Žalovaný 1/ nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 11.680,61 eur s príslušenstvom, výrokom II. konanie v časti o zaplatenie sumy 210,-eur čiastočne zastavil. Výrokom III. rozhodol, že žalovaná 2/ má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ bývalým manželom, zaplatenia sumy 11.680,61 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2010 uzavretej so L., a.s., ktorá predstavovala nesplatený, predčasne zosplatený úver, ktorí žalovaní riadne a včas nesplácali. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 24.02.2010 L., a.s. a žalovaní 1/, 2/ uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 12.000,- eur ako spotrebného bezúčelového úveru. Dlžníci sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky splácať v mesačných splátkach po 29,66 eur do 28.02.2010 a v sume 208,54 eur od 15.03.2010 vždy do 15. dňa v mesiaci počas 119 mesiacov. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná do 15.01.2020. Zmluvný úrok predstavoval 16,60% ročne. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 19,03% a priemerná RPMN 14,92%. Dňa 9.9.2015 L., a.s. adresovala žalovaným 1/, 2/ výzvu o tom, že sú v omeškaní so splácaním úveru ku dňu 8.9.2015 v sume 3.248,98 eur a vyzvala ich, aby dlžnú sumu zaplatili v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Žalovaný 1/ výzvu banky neprevzal, čo vyplýva z doručenkou založenej v spise na čl. 85, 86. Dôkaz o doručovaní výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/ žalobca nepredložil. V dôsledku nespĺcania úveru dlžníkmi dňa 30.09.2015 L., a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 (čl. 83 spisu) a žalovaných vyzvala k zaplateniu celého zostatku úveru v sume 11.905,74 eur v lehote 15 od doručenia výzvy. Dňa 23.10.2015 L., a.s. pohľadávku voči žalovaným postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok žalobcovi. Postúpenie pohľadávky banka žalovaným oznámila dňa 30.10.2015. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 39, § 524 ods. 1, 2, § 528 ods. 2 Občianskeho

zákonníka; § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Zhodnotením skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k právnemu názoru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že 24.02.2010 L., a.s. a žalovaní 1/ 2/ uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 12.000,- eur ako spotrebného bezúčelového úveru. Dlžníci sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky splácať v mesačných splátkach po 29,66 eur do 28.2.2010 a v sume 208,54 eur od 15.03.2010 vždy do 15. dňa v mesiaci počas 119 mesiacov. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná do 15.1.2020. Zmluvný úrok predstavoval 16,60% ročne. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 19,03% a priemerná RPMN 14,92%. Dňa 09.09.2015 L., a.s. adresovala žalovaným 1/, 2/ výzvu o tom, že sú v omeškaní so splácaním úveru ku dňu 08.09.2015 v sume 3.248,98 eur a vyzvala ich, aby dlžnú sumu zaplatili v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Žalovaný 1/ výzvu banky neprevzal, čo vyplýva z doručienky založenej v spise na čl. 85, 86. Dôkaz o doručovaní výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/ žalobca nepredložil. V dôsledku nesplácania úveru dlžníkmi dňa 30.09.2015 L., a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 (čl. 83 spisu) a žalovaných vyzvala k zaplaceniu celého zostatku úveru v sume 11.905,74 eur v lehote 15 od doručenia výzvy. Hoci žalobca preukázal, že jeho právny predchodca, L., a.s. pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok so žalobcom oznámením zo dňa 30.9.2015 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 a žalovaných 1/, 2/ vyzvala k zaplaceniu celého zostatku úveru v sume 11.905,74 eur v lehote 15 od doručenia výzvy, nepreukázal doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v platnom znení, žalovanej 2/. V prejednávanej veci žalobca odvodil svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2010, ktorú žalovaní uzatvorili so L., a.s., ktorá je bankou podľa § 2 ods. 1 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pohľadávku voči žalovaným žalobca nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015. Postúpenie pohľadávky je upravené v cit. ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka V danom prípade L., a.s. ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z.. Pokiaľ nie je dodržaný postup uvedený v tomto ustanovení zákona, nie sú splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky banky nebankovému subjektu. Ak tak banka napriek tomu urobí, takéto postúpenie je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Aktívnou legitimáciou v súdnom konaní sa rozumie také hmotnoprávne postavenie navrhovateľa, z ktorého mu vyplýva procesné právo hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd je povinný v každom súdnom konaní preskúmať vecnú legitimáciu strany sporu, či už aktívnu alebo pasívnu. V danej veci žalobca pohľadávku nadobudol postúpením od banky. Bolo jeho povinnosťou preukázať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, čo je predpokladom preukázania aktívnej vecnej legitimácie. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/ podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý predpokladá, aby výzva bola písomná a veriteľ sa musí aspoň pokúsiť o jej zaslanie dlžníkovi na jeho poslednú známu adresu, a to napr. poštovým podacím lístkom alebo doručenkou. Hoci v prípade žalovaného 1/ bolo preukázané vypracovanie výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj jej doručovanie žalovanému, pre platné postúpenie pohľadávky žalobcovi nebola splnená ďalšia podmienka uvedená v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to že medzi písomnou výzvou zo dňa 09.09.2015 vypracovanou podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a postúpením pohľadávky žalobcovi banka dodržala lehotu minimálne 90 dní, po uplynutí ktorej by bola oprávnená svoju pohľadávku platne postúpiť nebankovému subjektu. Medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 a postúpením pohľadávky žalobcovi na základe zmluvy zo dňa 23.10.2015 lehota 90 dní neuplynula. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/ a vo vzťahu k obidvom žalovaným nebola dodržaná lehota 90 dní medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 o trvaní omeškania žalovaných so splácaním úveru a postúpením pohľadávky žalobcovi, ku ktorému došlo dňa 23.10.2015, súd bol toho názoru, že právny predchodca žalobcu nedodrжал postup vyplývajúci mu z cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky voči žalovaným žalobcovi. Potom je uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku L. L., a.s. voči žalovaným zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 24.02.2010, súd jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca vo veci nebol úspešný, preto mu nárok na náhradu trov konania nevznikol. Žalovaný 1/ ktorý bol vo veci úspešný, nárok na náhradu trov konania neuplatnil. Žalovaná 2/ ako úspešná strana sporu má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, 100%.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo výroku I. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením

pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní 1/, 2/ boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to: výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručeníek, ktoré preukazovali doručenie výzvy žalovaným. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Vyjadril názor, že ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Žalobca v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukázal na čl. I bod 7 Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v ktorom je vyjadrený súhlas žalovaného s postúpením pohľadávky a taktiež bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 7 Zmluvy, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB podľa názoru žalobcu nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Ďalej uviedol, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva žalobca názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov. Žalobca vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca zároveň uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné a so skutočnosťami v ňom uvedenými sa nestotožňuje. Žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, nakoľko nepreukázal doručenie výzvy jeho právnym predchodcom žalovanej. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi

za splnenia určitých podmienok, a to postupiteľnosť bankovej pohľadávky, predchádzajúca písomná výzva klientovi, omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy, postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky), postupiteľnosť aj tretej osobe, pričom sa nevyžaduje súhlas klienta. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko žalovaným jednak nedoručil výzvu a zároveň nedodržel 90 dňovú lehotu omeškania. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZOB. K rozdielu k výzve (1/ výzva pred postúpením pohľadávky) a oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (2/ oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) uviedla, že výzva 1/ je presne tou výzvou, ktorú uvádza § 92 odsek 8 zákona o bankách a je teda potrebným predpokladom na to, aby mohla banka postúpiť pohľadávku a výzva 2/ je úkonom banky, ktorá vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru. Už zo samotného významu oboch týchto výziev je zrejmý ich rozdiel. Výzva 1/ je predpokladom postúpenia a výzva 2/ je o tom, že banka uplatňuje svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tieto dve výzvy nemožno zamieňať, ani nijako nahrádzať a už vonkoncom nemožno tvrdiť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 odsek 9 OZ je výzvou banky v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách. Ustanovenie bodu 19.16 uvedené vo VOP je podľa názoru žalovaného neplatné z viacerých dôvodov a žalobca sa jeho obsahu nemôže dovolávať. Neplatnosť tohto ustanovenia vidí z dôvodu rozporu s kogentným ustanovením § 92 odsek 8 zákona o bankách, ako aj toho dôvodu, že žalovanému ako spotrebiteľovi nebolo pri podpise Zmluvy vysvetlené toto ustanovenie. Pritom ustanovenie 19.16 VOP je svojim významom veľmi dôležitým ustanovením, na čo mal byť spotrebiteľ výslovne upozornený. Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových VOP, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. Súčasne sa spotrebiteľ takýmto úkonom vzdáva ochrany do budúcnosti ako aj práva udeliť, či neudeliť súhlas. Žalobca uvádzal, že relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka, pričom sa odvoláva na rozhodnutie NS SR 4 Obo 210/01 z 11.06.2003. Žalovaný nesúhlasí s týmto právnym názorom, keďže tento nemožno aplikovať na situáciu, kde postupcom je banka. Tá je okrem ust. § 524 a nasl. OZ povinná dodržiavať aj Zákon o bankách, ktorý je lex specialis k cit. ust. OZ. Nemožno teda bez ďalšieho vyvodiť záver, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky stačí na platné postúpenie iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Žalobcom uvádzaná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu je prekonaná vzhľadom na skutočnosť, že v osobitných prípadoch je podľa názoru samotného Najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu, treba skúmať aj platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a prípadne všetky podmienky postúpenia, ako je to napr. v tomto prípade podľa zákona o bankách. Odkázal na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/792/2015 zo dňa 26.10.2016, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2009, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 a rozhodnutie Ústavného súdu v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012 zo dňa 03.07.2012. Žalovaná 2/ sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu ohľadne toho, že ustanovenie § 92 ods. 8 upravuje iba výnimky z bankového tajomstva. Doručenie, resp. preukázateľne odoslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 ZoB je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Tento záver potvrdzuje aj ustálená súdna prax krajských súdov, pričom ako príklad uvádza rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 11.03.2015, sp. zn. 4Co/145/2014. Banka nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nie je splatná. Žalovaná 2/ bola toho názoru, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah medzi účastníkmi nezanikol výpoveďou, resp. odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver spolu s úrokmi bol splatný. Splatnými sa do tejto doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaný v omeškaní. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90 - dňového omeškania, nebolo však dokázané, že by bol žalovaný aj písomne vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobkyňu spôsobilá na postúpenie. Vzhľadom na vyššie uvedené preto žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 2/ uviedol, že trvá na svojom odvolaní a navrhuje odvolaciemu súdu, aby mu v plnom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaný 1/ sa k odvolaniu a vyjadreniu žalobcu a k vyjadreniam žalovanej 2/ písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

7. Podľa citovaného ustanovenia, žalobca v súdnom konaní musí svoju aktívnu vecnú legitimáciu preukázať platným postúpením pohľadávky. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex officio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dňa 24.02.2010 právny predchodca žalobcu a žalovaní 1/, 2/ uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorou sa predchodca žalobcu spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „predchodca žalobcu“) zaviazal poskytnúť žalovaným úver vo výške 12000,- eur a žalovaní sa zaviazali predmetný úver splatiť v 119 mesačných splátkach vo výške po 29,66 eur od 28.02.2010 a v sume 208,54 eur od 15.03.2010. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 nadobudol predmetnú pohľadávku zo zmluvy o úvere žalobca. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 predchodca žalobcu žalovaným oznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka. Výzvou zo dňa 09.09.2015 predchodca žalobcu vyzval žalovaných na zaplatenie zameškaných splátok najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Výzvu predchodca žalobca žalovanému 1/ podľa priloženej obálky zaslal na adresu XX. augusta XX/XX, Handlová, pričom táto bola vrátená s poznámkou „adresát neznámy“. K výzve zasielanej žalovanej 2/ žalobca kópiu obálky nepripojil, no vo výzve bola uvedená adresa XX. E. XX/XX, Q.. Následne predchodca žalobcu listom zo dňa 30.09.2015 oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vyzval žalovanú 2/ na úhradu sumy vo výške 11905,74 Eur do 15 dní od doručenia výzvy. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanej 2/ doručované na rovnakú adresu ako vyššie uvedená výzva zo dňa 09.09.2015, pričom táto bola vrátená s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote.

9. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na tom právnom závere, že nebola splnená podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/ a v prípade žalovaného 1/ a žalovanej 2/ nebolo preukázané splnenie podmienky dodržania lehoty minimálne 90 dní omeškania na postúpenie pohľadávky, ktorá sa podľa súdu prvej inštancie počíta od doručenia písomnej výzvy, nakoľko medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 a postúpením pohľadávky žalobcovi na základe zmluvy zo dňa 23.10.2015 lehota 90 dní neuplynula.

10. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel k záveru, že výzvu predchodcu žalobcu zo dňa 09.09.2015 možno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorou predchodca žalobcu žalovaným oznamoval, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky banky a vyzval ich na uhradenie dlžnej sumy a upozornil ich na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Z obsahu spisu a žalobcom predložených dokladov nevyplýva, že by žalobca uvedenú výzvu žalovanej 2/ doručil, resp. sa aspoň pokúsil o jej doručenie, tak ako to preukázal vo vzťahu k žalovanému 1/, hoci táto nebola doručená a bola vrátená žalobcovi s poznámkou adresát neznámy, zrejme z dôvodu zmeny adresy zo strany žalovaného 1/, ktorú mal však žalovaný 1/ v zmysle bodu 10.5 Všeobecných obchodných podmienok banky oznámiť, a preto je potrebné výzvu žalovanému 1/ považovať za doručenú. Ako je uvedené vyššie v konaní nebolo preukázané, že by žalobca doručil alebo sa aspoň pokúsil doručiť výzvu zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/, a preto v tejto súvislosti je zrejme, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

11. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcej sa nesplnenia podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách spočívajúcej v nepretržitom omeškaní so splnením čo len sčasti svojho peňažného záväzku žalovanej trvajúcej dlhšie ako 90 dní, ku ktorému súd prvej inštancie uviedol, že pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje, aby žalovaná bola nepretržite 90 dní v omeškaní od doručenia výzvy. V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že z predmetného ustanovenia zákona o bankách nevyplýva, že je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní nepretržite od doručenia predmetnej výzvy. Podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je písomná výzva banky a omeškanie klienta s plnením čo len časti svojho dlhu trvajúce dlhšie ako 90 dní, pričom ale nie je nevyhnutné, aby uvedená doba omeškania klienta uplynula až po písomnej výzve banky, to znamená, že banka nie je povinná čakať, aby mohla platne postúpiť svoju pohľadávku na uplynutie 90 nepretržitých dní po výzve, ak je klient v takomto omeškaní už v čase predmetnej výzvy. Omeškanie dlžníka je časový úsek, ktorý nastal od splatnosti pohľadávky alebo jej časti, od ktorého dlžník bol povinný plniť, ale neplnila ž do jeho zaplatenia. Omeškanie dlžníka však nemožno počítať od doručenia výzvy, ale odo dňa, keď omeškanie nastalo, teda od prvého dňa, kedy mal dlžník povinnosť plniť svoju splatnú pohľadávku alebo jej časť a neplnil.

12. K argumentácii žalobcu, že podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, došlo k odlišnej dohode medzi klientom a bankou týkajúcej sa postúpenia pohľadávky, a to v zmysle bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a čl. I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere, odvolací súd uvádza s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že podmienka uvedená v bode 19.16.Všeobecných obchodných podmienok a časti I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere vyplývala z vopred dodávateľom pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy a jej obsah spotrebiteľa (v danom prípade žalovaní) nemohli individuálne ovplyvniť. Odvolací súd vzhľadom na neprijateľnosť tejto podmienky, ktorá nepochybne vyplýva už len zo samotného faktu, že táto zmluvná podmienka bola obsiahnutá vo vopred právnym predchodcom žalobcu preformulovaných podmienkach zmluvy zo dňa 24.02.2010. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tejto zmluvnej podmienky odvolací súd vidí aj v tom, že touto zmluvou podmienkou banka zrejme obchádza už uvedené ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Preto je táto zmluvná podmienka neprijateľná podľa § 53ods. 1 Občianskeho zákonníka a absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nepreukázal doručenie alebo aspoň pokus o doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanej 2/, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/. Žalovaný 1/ si trovy odvolacieho konania neuplatnil a tieto mu nevyplývali z obsahu spisu, preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaná 2/ si trovy odvolacieho konania uplatnila, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).